

VLAD SUNĂ LA 112

Era o zi liniștită de toamnă, iar Vlad stătea pe terasă și se juca Minecraft pe telefon. Vântul aducea miros de frunze arse și aer rece. În casă era liniște. Alexandra citea pe canapea, cu căștile pe urechi.

Părinții erau plecați — tata la serviciu, iar mama urma să vină de la cumpărături.

Deodată, Vlad s-a ridicat brusc în picioare. La capătul străzii, printre acoperișuri, se ridica un fum gros și negru. Era ca o ceață întunecată care se răspândea repede.

— Alexandraaaa! — a strigat el de pe terasă, dar fata nu l-a auzit.

— Alexandraaaa!!! E fum pe stradă! Ceva nu e în regulă!

Fata își scoase căștile, ușor iritată:

— Ce fum visezi, măi Vlade?

— Uită-te pe geam! E negru și miroase a ars!

Alexandra se ridică și privi pe fereastră. Fruntea i s-a încruntat imediat.

— Nu pare de la frunze! E prea gros și prea negru. Poate arde o casă sau un garaj. Ce facem? Cel mai bine ar fi să-l sunăm pe tata.

Vlad își mușcă buza. Simțea că îl cuprinde frica, dar știa că focul se poate răspândi repede. Fără să stea pe gânduri, a format 112 și a sunat.

Vocea calmă a operatorului l-a liniștit puțin.

— 112, ce urgență aveți?

— Sunt pe strada Stelelor, numărul 17. E un fum negru, mare, la capătul străzii. Cred că e un incendiu. Nu se văd flăcările, dar fumul e tot mai gros!

- Ați văzut oameni în pericol?
- Nu știu! Suntem doar noi doi acasă!
- Bine. Rămâneți în siguranță și nu vă apropiați. Trimitem echipajul!

După doar câteva minute, s-au auzit sirenele. Două autospeciale roșii au intrat pe stradă, iar pompierii au coborât repede. Unul dintre ei, cu cască roșie și cu o privire serioasă, s-a apropiat de copii.

— Cine a sunat la 112?

— Eu... — spuse Vlad cu vocea scăzută.

— Foarte bine ai făcut! Acum mergeți în casă și rămâneți acolo, în siguranță.

Peste câteva minute, focul fusese localizat și aproape stins. Un garaj luase foc, iar dacă ar fi fost descoperit mai târziu, s-ar fi putut întâmpla o tragedie.

Când totul s-a terminat, șeful pompierilor a venit spre copii.

— Cum te numești?

— Vlad, — a răspuns băiatul, întinzând mâna.

— Fără apelul tău, casa de lângă garaj ar fi luat foc. Ai fost curajos!

Alexandra a zâmbit ușurată.

— A insistat să sune la 112. Eu nu eram sigură că e cazul. Eu l-am sunat doar pe tata.

— Uneori, curajul înseamnă să acționezi chiar și când ceilalți ezită, — a spus pompierul.

În acel moment a apărut și tatăl lor, grăbit, coborând din mașină.

— Ce s-a întâmplat? Vlade, tu ai sunat la 112?

— M-am speriat... dar m-am gândit că așa e bine.

Tata îi zâmbi și îl bătu ușor pe umăr.

